

všech okolností, jak míní odvolací soud, tím, že šlo o poměr kontokorentní nebo o běžný účet, pro něž ostatně nezjišťuje potřebné podmínky. Kontokorentní poměr podle čl. 291 obch. zák. předpokládá dohodu stran, že jednotlivé položky účtu ve vzájemném spojení nebudou jako takové uplatněny, nýbrž jen konečný výsledek na konci účetního období, takže vypočtením salda na konci období a jeho uznáním nastává dle vůle stran novace, any jednotlivé položky z původního dluhu nemají býti uplatněny, nýbrž jen výsledek. V důsledku toho záruky za závazky, spadající do kontokorentu, zanikají novací, když saldo bylo uznáno. (Srovn. Staub-Pisko k čl. 291 § 2 a 21). Avšak závazky směnečné již dle své povahy pravidelně, není-li jiné dohody, bývají dle vůle stran vyloučeny z kontokorentu, takže mohou býti zvlášť uplatněny. (Staub-Pisko k čl. 291 § 7). Platy v kontokorentním spojení nelze tedy uplatňovati zvlášť, nýbrž dějí se na úhrnný dluh; ale jsou-li některé položky stranami vyňaty ze společného uplatňování, nastává možnost, aby konané platy byly odečteny od položek, jež jsou vyloučeny z kontokorentního svazku. V takovém případě nelze pak vyloučiti platnost všeobecných ustanovení § 1415 a 1416 obč. zák. Také při pouhém běžném účtu platí ohledně směnečných pohledávek podobná zásada, že mohou býti zvlášť uplatněny, a nastává tu stejná možnost započtení platů konaných buď dle dohody stran nebo dle výslovného prohlášení dlužníkov a dispositivních ustanovení § 1415 a 1416 obč. zák. buď na položky, které z běžného účtu nelze zvlášť uplatniti nebo na položky vyňaté z běžného účtu. To musí platiti v poměru k ručiteli zejména v případě, kde se jedná o řešení otázky, zda bylo placeno na dluh zaručený. Nižší soudy však nezjistily podle shora uvedených hledisek obsah záruční smlouvy, zda se vztahovala záruka jenom na původní zápůjčku 15.000 Kč, či i na další úvěry, neuvažovaly o výkladu a o významu prohlášení Marie U-ové k žalované, nač žádá její záruku, nezjišťují prohlášení zastupců žalobkyně k žalované a neuvažují o jeho významu. Dále nezjišťují, zda Marie U-ová konala platy podle dohody se žalobkyní jenom na běžný účet s vyloučením směnkou kryté zápůjčky, nezjišťují, zda šlo dle dohody a úmyslu stran o poměr kontokorentní nebo běžný účet a neřešily podle výsledku toho zjištění a podle hořejších hledisek nač byly konány splátky, které žalovaná namítá jako splátky na dluh jí zaručený. Řízení v nižších stolicích je tedy kusé proto, že podstatné okolnosti nebyly vzaty ani na přetřes a bylo proto rozsudky nižších soudů zrušiti dle § 510, 513 a 496 třetí odstavce čr. a naříditi, jak se stalo.

Čís. 7828.

Žaloba, již domáhá se ten, proti němuž se vede exekuce vyklizením jako proti podnájemníku nepřipustnosti exekuce, tvrdě, že jest nájemcem bytu, není žalobou podle § 37 ex. ř., nýbrž podle § 39 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 1. března 1928, Rv I 348/28.)

Žalobkyně domáhala se žalobou nepřipustnosti exekuce vedené žalovaným družstvem na vyklizení bytu, jež prý žalobkyně obývá jako podnájemnice, a odvozovala nepřipustnost exekuce z toho, že prý není podnájemnicí, nýbrž nájemkyní bytu. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nižší soudy zamítly žalobu, vycházejíce z názoru, že jde o žalobu podle § 37 ex. ř., tato však, ježto jde o exekuci vyklizením (§ 349 ex. ř.), jest nepřipustnou (sb. n. s. čís. 324, 1717). S názorem, že jde o žalobu podle § 37 ex. ř., nelze souhlasiti. Přihlíží-li se k obsahu žaloby a k přednesu žalobkyně ve sporu, nutno připustiti, že jednati se může a jedná se o žalobu jinou než vytčenou v § 37 ex. ř. a tím i o žalobu nikoli nepřipustnou. Žalobkyně, domáhající se nepřipustnosti exekuce, uvádí, že nikoli mlékařské hospodářské družstvo v Č., proti němuž se exekuce jako udánlivému nájemci vede, jest nájemcem bytu, nýbrž že nájemcem bytu a sice přímým jest ona a že proto jest exekuce vyklizením, která by ji jako podnájemnici také postihla, nepřipustnou. Podle § 568 c. ř. s. výpovědi, příkazy, rozhodnutí a opatření, týkající se trvání nebo zrušení nájemní smlouvy, jsou účinné a vykonatelné také proti podnájemníkovi, ale, jak se dodává, jen potud, pokud tomu nevádí právní poměr mezi podnájemníkem a pronajímatelem. Těmito slovy tohoto ustanovení přiznává se tedy i podnájemci právo obrany proti vyklizení v případě zvláštního jeho poměru, na příklad úmluvy, k pronajímateli. Přiznáno-li právo obrany podnájemníkovi, tím spíše přiznati jest ji proti vyklizení nájemníkovi. O takovou obranu jde v projednáváném případě. Podřaditi obranu takovou, je-li uplatňována žalobou, pod § 37 ex. ř. a dotýčnou žalobu, ježto žaloba podle § 37 ex. ř. proti exekuci vyklizením nemá místa a jest nepřipustná, jako žalobu podle uvedeného § zamítnouti, znamenalo by nájemníkovi pokud se týče podnájemníkovi obranu, která mu přísluší, odníti. To nelze a proto nutno pohlížeti na žalobu, o kterou jde, nikoli jako na žalobu podle § 37 ex. ř., nýbrž jako na žalobu uplatňující nepřipustnost exekuce z jiných důvodů, tedy jako na žalobu podle § 39 čís. 5 ex. ř. (srovnej rozh. sb. n. s. čís. 5187, 7033). Tím však důvod, pro který nižší soudy žalobu zamítly, padá (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Následkem toho nutno se zabývati otázkou, zdali žalobkyni tvrzené přímé právo nájemní k bytu, na jehož vyklizení se exekuce vede, přísluší. Touto otázkou se nižší soudy nezabývaly, zejména neučinily v tom směru skutkových zjištění (§ 503 čís. 2 c. ř. s.). Proto nezbylo (§ 510 c. ř. s.), než rozsudky nižších stolic zrušiti a vrátiti věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

Čís. 7829.

Tím, že nebylo zavčas žádáno o exekuci vyklizením (§ 575, třetí odstavec, c. ř. s.), pozbyla platnosti výpověď a po ní následovavší rozsudky a zůstalo ve všem při staré, původní nájemní smlouvě.